

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

L'escola catòlica i la formació religiosa

Continuant la reflexió sobre l'escola cristiana cal considerar que aquesta esdevé un espai inclusiu, que ajuda la persona a desenvolupar les seves potencialitats des del respecte a la seva dignitat. L'ideari de cada escola catòlica, amb els seus principis i els seus valors està d'acord amb el marc legislatiu actual, de fet en forma part, i ofereix a les famílies la possibilitat d'ajudar a créixer els seus fills i a madurar en un marc de llibertat i d'aprofundiment amb uns valors i uns fonaments sòlids i perdurables.

És veritat que en el món actual, pluricultural i divers, podem trobar un cert debat educatiu en el qual l'assignatura de religió continua sent un tema candent. No obstant això, més enllà de prejudicis ideològics, hi ha un principi que no es pot oblidar: la llibertat dels pares a escollir la formació religiosa dels seus fills és un dret protegit per la Constitució i els tractats internacionals dels drets humans. La religió a l'escola no és un privilegi ni la religió catòlica és una imposició. És una proposta a partir de la qual els cristians i l'Església han de tenir també la llibertat i el dret d'oferir el missatge de l'Evangeli a aquells que així ho vulguin per als seus fills.

També és important aclarir certs equívocs que tendeixen a distorsionar la realitat. En determinats sectors de la nostra societat s'ha intentat etiquetar com a «sectaris» els cristians i alguns moviments i institucions de l'Església presents a la societat i tam-

bé en molts àmbits educatius a través de professors de religió i d'altres matèries també que pertanyen a institucions o moviments d'Església. En aquest sentit, s'ha de dir que els cristians tenen dret a associar-se i a formar part de grups aprovats per l'Església i que no es pot titllar de sectari el dret dels que treballen en el món educatiu a formar part lliurement d'institucions que estan perfectament reconegudes i aprovades.

Els professors vinculats a aquestes institucions, lluny d'adoctrinar, imparteixen la seva matèria seguint els programes oficials establerts per les autoritats educatives i els acords «Església-Estat». La seva pertinença a aquestes realitats eclesials no els resta professionalitat ni respecte per la llibertat dels alumnes, ans al contrari, els ajuda a ser més professionals i respectuosos.

En definitiva, defensar l'ensenyament de la religió i la presència de totes les realitats eclesials a la vida educativa és una opció legítima i un dret dels cristians. En una societat plural i democràtica, la diversitat de les opcions formatives és una riquesa, no una amenaça. L'autèntica educació no tem la fe: la integra com a part de la vida de moltes famílies que lliurement la trien.

L'experiència ens mostra que l'educació fonamentada en valors i virtuts cristianes forma veritables persones, ciutadans amb capacitat de comprometre's en la societat, persones madures i responsables que com els pares i mares desitgen sempre el millor pels seus fills. És des d'aquesta perspectiva que l'Església continua oferint una educació amb religió a l'escola, apostant per una educació de qualitat, oberta a tothom, sense distincions. I aquesta oferta forma part de la mateixa missió de l'Església.

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

Diàleg entre les esglésies cristianes

MANUEL NIN GÜELL

El proppassat 31 de gener, el papa Lleó XIV va nomenar bisbe exarca apostòlic i abat ordinari del Monestir de Grottaferrata (Itàlia) el P. Manuel Nin, monjo de Montserrat. Aquesta abadia extraterritorial que forma part de la ciutat metropolitana de Roma compta amb una comunitat de monjos basilians, de ritu bizantí—grecs de ritu oriental.

Quina vol el Papa que sigui la seva aportació en aquest monestir?

El papa Lleó vol que, d'alguna manera, Grottaferrata torni a ser un lloc de vida monàstica florent, un lloc de diàleg cultural, de diàleg també entre les esglésies cristianes. Grottaferrata va ser fundat l'any 1004; per tant, 50 anys abans del 1054, quan es va produir el cisma d'Orient entre Constantinoble i Roma. És un lloc també significatiu per a un possible i desitjable diàleg entre les Esglésies orientals ortodoxes i l'Església catòlica.

Per què les esglésies cristianes d'Orient i d'Occident han de continuar vivint i respirant amb dos pulmons, com deia sant Joan Pau II?

Perquè s'enriqueixen l'una a l'altra. La imatge que va utilitzar sant Joan Pau II és molt forta en tant que les esglésies cristianes tenen tot un patrimoni teològic, eclesiològic, lingüístic, cultural... molt ric, i cal que tots aquests patrimonis no es fonguin, perquè cadascun té la seva identitat. Per tant, la imatge dels dos pulmons és una imatge molt encertada i molt forta, en aquest sentit.

Per què és millor no unificar la celebració de la Pasqua de les dues Esglésies?

Idealment seria quelcom desitjable. Els calendaris d'Orient i Occident són una mica diferents. L'Orient continua calculant la Pasqua amb el calendari Julià, més antic; i l'Occident ho fa amb el calendari Gregorià, del segle XVI. Ara bé, si arribar a un acord ha de portar tensions entre les mateixes Esglésies orientals, perquè potser no totes acceptarien una decisió unànime, aleshores jo diria que continuem com fins ara.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Sopars que fomenten vocacions

En una Església que vol ser cada vegada més una família, petits gestos poden convertir-se en camins de gràcia. Un d'ells està creixent en diverses diòcesis: els seminaristes que, mes a mes, són acollits per famílies cristianes per compartir un dinar o un sopar. Una cosa tan senzilla—asseure's junts al voltant d'una taula— està mostrant una sorprenent fecunditat espiritual.

L'experiència és profundament humana. En un ambient distès i familiar, el futur sacerdot se sent acompanyat, escoltat i estimat. I, al mateix temps, la família descobreix el rostre proper d'una vocació que a vegades imaginem llunyana. Pares i fills poden preguntar sense por, compartir inquietuds, expressar dubtes o alegries, i veure que un seminarista és un jove com tants altres, però que ha posat la seva vida en mans del Senyor.

Diverses diòcesis han començat a impulsar aquesta iniciativa. A Pamplona i Tudela, per exemple, el projecte Sopars FAV (Família, Acollida, Vocació) proposa que cada seminarista visiti una família diferent cada mes, per compartir el seu testimoni i dedi-

car junts un breu moment de pregària. El seu objectiu és bell: acostar la vocació sacerdotal i religiosa al cor de les llars, enfortint els llaços de comunió que sostenen la crida de Déu.

Les famílies que hi participen expliquen que aquestes trobades els ajuden a redescobrir la bellesa de la fe viscuda dia a dia. Molts pares valoren especialment com els més petits perceben que l'Església és una realitat viva i propera, mentre que els adolescents agraeixen un testimoni que parla el seu mateix llenguatge. Per a algunes llars, és també una oportunitat de renovar la vida espiritual, de tornar a resar junts amb senzillesa.

Potser a Catalunya podríem mirar amb atenció aquests brots d'esperança. Perquè una Església que obre les seves cases és una Església que obre el seu cor. I potser la pastoral vocacional—tan decisiva en el nostre temps— trobarà aquí un camí humil però molt real: el de la taula compartida, l'escolta sincera i la pregària senzilla.

Al final, la vocació creix així: enmig de la vida, allà on Crist s'asseu a taula amb nosaltres.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Decisión de amar

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El día de la Virgen María de Fátima del 1992, san Juan Pablo II instituyó la Jornada mundial del Enfermo, que se celebra desde entonces en la memoria litúrgica de la Virgen de Lourdes. Al instituir la, citando su Carta Apostólica *Salvifici doloris* (1982, n. 31), recordaba que «con María, Madre de Cristo, que estaba junto a la cruz, nos detenemos ante todas las cruces del hombre de hoy».

Rogamos a Nuestra Señora que nos acompañe en nuestra andadura cuaresmal. En Fátima nos pide oración y penitencia, en Lourdes nos solicita auxilio para las personas sufrientes y enfermas. Sabemos que contamos con su protección para vivir cada momento, no sólo los extraordinarios, mirando a su Hijo, buscando su rostro. Ella nos auxilia para fortalecer nues-

tra entereza ante la necesaria austeridad.

Con el recuerdo del buen samaritano el Santo Padre León XIV, el pasado 11 de febrero nos ha transmitido su Mensaje de «amar llevando el dolor del otro». Ante las necesidades del prójimo, se nos pide compasión y cercanía; no pasar de largo y dar de nuestro tiempo. Decisión de amar y mostrar misericordia; manifestar un amor activo.

El Papa nos recuerda el testimonio de san Francisco de Asís que ante su encuentro con los leprosos a los que auxilio decía: «el Señor me llevó ante ellos», y, «a través de ellos —recuerda León XIV— había descubierto la dulce alegría de amar».

María Santísima interceda en nuestra decisión a amar a nuestro prójimo necesitado.

Lectures de la missa diària i santoral

9. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines. Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV); sant Dagobert, laic.

10. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càn did o Candí, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dimecres [Dt 4,15-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadessa de Vil·lavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanes, monjo; sant Lluís Orión, prev. salesià.

13. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Jn 18,9-14]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ † Diumenge vinent, IV diumenge de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Isa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tossalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

DIUMENGE III DE QUARESMA

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! ¿Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «¿Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran». El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure». Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribá, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «¿El Senyor és amb nosaltres o no hi és?»

Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: «No endureu els vostres cors».*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaces de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. ¿Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua». Li diu la samaritana: «¿Com? ¿Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries donat aigua viva, i ell te l'hauria donada». Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'he res per treure aigua. ¿D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el bestiar. ¿Sou més gran vós que no pas ell?». Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta, tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna». Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou».

[...] «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraven Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem». Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres, no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu».

[...] Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell [...]. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món».

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, torturado por la sed, murmuró contra Moisés: «¿Nos has hecho salir de Egipto para hacernos morir de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?» Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Poco falta para que me apedreen.» Respondió el Señor a Moisés: «Preséntate al pueblo llevando contigo algunos de los ancianos de Israel; lleva también en tu mano el cayado con que golpeaste el río, y vete, que allí estaré yo ante ti, sobre la peña, en Horeb; golpearás la peña, y saldrá de ella agua para que beba el pueblo.» Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y puso por nombre a aquel lugar Masá y Meribá, por la reyerta de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está o no está el Señor en medio de nosotros?»

Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-2.5-8)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos: y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

En efecto, cuando nosotros todavía estábamos sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; en verdad, apenas habrá quien muera por un justo; por un hombre de bien tal vez se atreviera uno a morir; mas la prueba de que Dios nos ama es que Cristo, siendo nosotros todavía pecadores, murió por nosotros.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a un pueblo de Samaria llamado Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el manantial de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al manantial. Era alrededor del mediodía. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber.» Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» Porque los judíos no se tratan con los samaritanos. Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te pide de beber, le pedirías tú, y él te daría agua viva.» La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva? ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?» Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna.» La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla.»

[...] «Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén.» Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén daréis culto al Padre. Vosotros daís culto a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los que quieran dar culto verdadero adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que le den culto así. Dios es espíritu, y los que le dan culto deben hacerlo en espíritu y verdad.» La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo.» Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

[...] En aquel pueblo muchos [...] creyeron en él [...]. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».

COMENTARI

Aigua viva

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral

Ho havia desitjat des de feia molts anys. Ho havia somiat moltes vegades, fins que l'estiu de 2024 ho vaig poder realitzar, viure una experiència missionera de primera evangelització. Vaig viure a Kenya, Àfrica Oriental, a la costa de l'Oceà Índic, a una missió catòlica (Kilulu Mission) a 25 quilòmetres de la ciutat de Malindi. És un lloc molt pobre, semidesertic. Els cristians no arriben a l'1% i els catòlics són un justet 0,4% d'una població molt majoritària animista i musulmana. Allí, a l'interior de la província de Malindi i també a la capital de 125.000 habitants, em vaig adonar de la importància de l'aigua, molt poca i, sovint contaminada, tant per a les persones com per al bestiar. Per aquelles poblacions l'aigua és la felicitat. L'aigua viva de la que ens parla l'Evangeli!

Avui, i els propers diumenges, contemplem tres pàgines sublimes de l'Evangeli de sant Joan. Tres passos d'una Catequesi Baptismal: l'Aigua viva, la Llum i la Vida. Un viatge al cor de la fe. L'Església primitiva, per ajudar als que es preparaven per al Baptisme en la nit pasqual, feia servir aquests tres ensenyaments. Sant Ciril de Jerusalem, sant Ambrós de Milà i altres sants pares desenvoluparen aquesta forma de Catequesi centrada en iniciar als misteris especialment en el context de la litúrgia i dels sacraments de la Iniciació Cristiana. El terme «mistagògia», del mateix terme en grec, vol dir «Iniciació als Misteris». La Catequesi mistagògica és important per aprofundir i entendre els misteris de la fe, descobrint la presència de Déu. Fomenta la participació litúrgica, d'introducció a la Comunitat Cristiana. L'actual Ritual per a la Iniciació Cristiana d'Adults (RICA) assegura molt bé aquests objectius.

L'aigua és el fil conductor del diàleg de Jesús amb una dona samaritana. Comença com un «diàleg de sords» i avança cap a una conversa lleugerament irònica de la dona fins que Jesús la rep: «Has tingut cinc marits, i l'home que ara tens no és el teu marit» (Jn 4,18). Aquesta paraula hagués pogut ser acusadora però és alliberament, comprensió i amor. Jesús li fa veure el que ella cercava sense saber-ho: l'aigua viva capaç d'apagar tota set. D'aquí a reconèixer Jesús com a Messies només hi ha un pas.

Aquest és el procés. Conèixer el do de Déu, el regal de la fe, és descobrir Jesucrist entre nosaltres, la gran família humana. Demanem l'aigua viva de l'alegria i l'esperança.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Diumenge 8 de març, a les 17 h. El bisbe Salvador presideix la Missa a la Basílica de Montserrat amb motiu de la 130a romeria de Sabadell, organitzada per l'Acadèmia Catòlica.

Dimecres 11 de març, a les 12 h. El bisbe Salvador assisteix a la inauguració del Centre d'interpretació i Visitants a la Seu d'Ègara.

Dimecres 11 de març, a les 19.30 h. El bisbe Salvador presideix la Missa a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers amb motiu del 25è aniversari de la beatificació dels màrtirs franciscans conventuals.

Dissabte 14 de març, a les 10 h. Jornada del COF al centre parroquial de Parets, organitzat per la Delegació de Pastoral Familiar.

mes, delegat episcopal de Confraries i Germandats, amb la col·laboració de la Coordinadora d'Entitats Andalusos de Terrassa. Hi assistí també l'alcalde de Terrassa, Sr. Jordi Ballart.

Recés de Quaresma del clergat al Centre Borja. Dilluns 23 de febrer va tenir lloc el recés de Quaresma del clergat al Centre Borja, a Sant Cugat del Vallès. En aquesta ocasió predicà Mn. Joan Soler, vicari general de Girona, que reflexionà sobre el goig de ser prevere o diàcon i la conversió per viure millor aquesta vocació.

Pelegrinatge del Seminari de Terrassa a Roma i audiència amb el papa Lleó XIV. El dissabte 28 de febrer al matí, Mons. Cristau amb l'equip del

Seminari i els seminaristes de la diòcesi participaren a l'audiència del papa Lleó XIV a seminaristes, en què el Sant Pare els convidà a tenir una mirada sobrenatural de la realitat i a viure amb coherència la vocació i la preparació al sacerdoti. Durant el cap de setmana d'estada a Roma, els seminaristes també prengueren part a la Missa a la Basílica de Sant Pere i visitaren diverses esglésies i monuments de la ciutat eterna.

Trobada telemàtica de formació per a catequistes. Dissabte 28 de febrer va tenir lloc una trobada de formació per a catequistes de la diòcesi en format telemàtic, amb ponència de Mn. Joan Àguila sobre catequesi,

litúrgia i celebracions. S'hi van connectar catequistes de 40 parròquies i centres, aprofundint en el Directori de Catequesi pel que fa a l'Eucaristia, l'any litúrgic i la dimensió mistagògica.

Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

A més a més...

Concert d'orgue amb estudiants de la Universitat de les Arts de Berlín a Granollers. Diumenge 8 de març de 2026 a les 17.30 h tindrà lloc, a l'orgue Josep Maria Ruera de Sant Esteve de Granollers, el concert «Els organistes de la Universität der Künste, Berlin», dins la XVIII temporada «La música del cel», amb obres de Bach, d'Antalffy, Gade, Boëllmann, Blanco Balaguer i Franck, a càrrec d'Adrián Báguena Chávarry i Dimitar Dimitrov.

Notícies

Missa a la Catedral pel Dia d'Andalusia. Diumenge 1 de març es va celebrar a la Catedral del Sant Esperit la Missa amb motiu del Dia d'Andalusia, presidida per Mn. Miguel Ángel Jai-

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

La escuela católica y la formación religiosa

Continuando la reflexión sobre la escuela cristiana hay que considerar que ésta es un espacio inclusivo, que ayuda a la persona a desarrollar sus potencialidades desde el respeto a su dignidad. El Ideario de cada escuela católica, con sus principios y sus valores, está de acuerdo con el marco legislativo actual, forma parte de él y ofrece a las familias la posibilidad de ayudar a crecer a sus hijos y a madurar en un marco de libertad y profundización con unos valores y fundamentos sólidos y perdurables.

Es verdad que, en el mundo actual, pluricultural y diverso, podemos encontrar un cierto debate educativo en el que la asignatura de religión sigue siendo un tema candente. Sin embargo, más allá de prejuicios ideológicos, existe un principio que no se puede olvidar: la libertad de los padres a escoger la formación religiosa de sus hijos es un derecho protegido por la Constitución y los tratados internacionales de los derechos humanos. La religión en la escuela no es un privilegio ni la religión católica es una imposición. Es una propuesta a partir de la cual los cristianos y la Iglesia deben tener también la libertad

y el derecho de ofrecer el mensaje del Evangelio a aquellos que así lo deseen para sus hijos.

También es importante aclarar ciertos equívocos que tienden a distorsionar la realidad. En determinados sectores de nuestra sociedad se ha intentado etiquetar como «sectarios» a los cristianos y algunos movimientos e instituciones de la Iglesia presentes en la sociedad y también en muchos ámbitos educativos a través de profesores de religión y de otras materias también que pertenecen a instituciones o movimientos de Iglesia. En este sentido hay que decir que los cristianos tienen derecho a asociarse y formar parte de grupos aprobados por la Iglesia y que no se puede tachar de sectario el derecho de quienes trabajan en el mundo educativo a formar parte libremente de instituciones que están perfectamente reconocidas y aprobadas.

Los profesores vinculados a estas instituciones, lejos de adoctrinar, imparten su materia siguiendo los programas oficiales establecidos por las autoridades educativas y los acuerdos «Iglesia-Estado». Su pertenencia a estas realidades eclesiales no les resta profesionalidad ni

respeto por la libertad de los alumnos, al contrario, les ayuda a ser más profesionales y respetuosos.

En definitiva, defender la enseñanza de la religión y la presencia de todas las realidades eclesiales en la vida educativa es una opción legítima y un derecho de los cristianos. En una sociedad plural y democrática, la diversidad de opciones formativas es una riqueza, no una amenaza. La auténtica educación no teme la fe: la integra como parte de la vida de muchas familias que libremente la eligen.

La experiencia nos muestra que la educación fundamentada en valores y virtudes cristianas forma verdaderas personas, ciudadanos con capacidad de comprometerse en la sociedad, personas maduras y responsables que como los padres y madres desean siempre lo mejor para sus hijos. Es desde esta perspectiva que la Iglesia sigue ofreciendo una educación con religión en la escuela, apostando por una educación de calidad, abierta a todo el mundo, sin distinciones. Y este ofrecimiento forma parte de la propia misión de la Iglesia.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

